

Diagnoza i terapia dzieci.

Praca psychologa dziecięcego związana jest z rozpoznaniem indywidualnych zasobów dziecka. Dlatego też w pierwszej kolejności spotkania ukierunkowane są – w zależności od indywidualnych potrzeb - na diagnozę w zakresie:

- oceny poziomu rozwoju intelektualnego i społecznego dziecka
- określenia jakie są jego wyjątkowe potrzeby emocjonalne i komunikacyjne
- identyfikację obszarów zaburzeń w funkcjonowaniu sfery emocjonalnej lub poznawczej dziecka
- badania neuropsychologiczne – w przypadku organicznego uszkodzenia oun.

Na podstawie uzyskanego rozpoznania możliwe jest z kolei:

- opracowanie i wdrożenie programu stymulacji rozwoju dobrze dobranego do indywidualnych możliwości poznawczych dziecka
- udzielenie pomocy w rozwiązaniu problemów wychowawczych
- terapia indywidualna dziecka przejawiającego zaburzenia w funkcjonowaniu sfery emocjonalnej manifestujące się np. w formie tików, jąkania, moczenia nocnego
- terapia i oddziaływania psychokorekcyjne właściwe dla dzieci nadpobudliwych psychoruchowo
- terapia ukierunkowana na kompensację deficytów powstałych na podłożu organicznego uszkodzenia mózgu.

Każde spotkanie obejmuje, oprócz pracy psychologa z dzieckiem, także rozmowę z rodzicami, podczas której omawiane są wyniki przeprowadzonych badań lub formułowane są zalecenia dotyczące pracy z dzieckiem w domu i kierunków zaangażowania rodziny w pomoc w rozwiązanie jego trudności. **Terapia indywidualna osób dorosłych.**

Obejmuje cykl kilku lub kilkunastu spotkań z psychologiem, ukierunkowanych na rozwiązanie określonych problemów, postrzeganych przez pacjenta jako zaburzające jego funkcjonowanie, pełnienie ról życiowych czy utrudniające dobre relacje z innymi.

Pierwsze dwie, trzy wizyty mają charakter diagnostyczny. Podczas tych spotkań w oparciu o metody diagnozy klinicznej oraz dobrane indywidualnie narzędzia testowe dokonywana jest analiza problemu oraz określenie zasobów i ograniczeń pacjenta (mających zarówno konstruktywny jak i destrukcyjny wpływ na jego funkcjonowanie), mechanizmów radzenia sobie w sytuacjach kryzysowych, potrzeb psychicznych oraz relacji z otoczeniem. W toku diagnozy pacjent formułuje również swoje oczekiwania i cele związane z terapią.

Kolejne spotkania związane są z tzw. „przepracowywaniem” problemu czyli budowaniem świadomości tego w jaki sposób pacjent w swoim dotychczasowym funkcjonowaniu powielał i utrzymywał zaburzające wzorce zachowań (np. poprzez wypieranie pewnych emocji czy tworzenie nieadekwatnych schematów poznawczych tj. systemów przekonań i poglądów).

Ostatni etap pracy stanowi próbę wspólnego wypracowania konstruktywnych mechanizmów funkcjonowania prowadzących w konsekwencji do rozwiązania kryzysu.